

A decorative blue floral border with intricate scrollwork and leaf patterns frames the entire page. The border is composed of four corner pieces and four side pieces, all rendered in a dark blue color against a light blue background.

Diagnóza čuchotuposti

Trapsavec2022

Diagnóza čuchotuposti

„Honzo, to je takovej smrad z těch tvejch nauzenejch věcí, že by z toho i pes chcíp!“

„Já vůbec nic necítím,“ přičichnul si Honza k rukávu své zelené parky. „Ale co ty víš?“ provokoval mámu. „Třeba by to psům naopak vonělo.“

„Takovejhle smrad nemůže žádnýmu rozumnému psu vonět!“ lamentovala máma. „A ty máš tu čuchotupost po tátovi. Ty, i kdybys do něčeho šlápl, tak to neucítíš. Proč mi to alespoň pokaždý nedáš vyprat? Jenže mladý pán, jak vidím,“ pokračovala se sžíravou ironií, „se už zase chystá na svou další víkendovou dávku čoudu. Takže to praní je vlastně naprosto zbytečná práce!“

„Právě proto to, maminko, prát nedávám,“ řekl jí láskyplně. „Šetřím ti tu sisyfovskou práci.“

„Měl by ses nad tou svou čuchotupostí zkusit zamyslet a něco s těmi důsledky udělat,“ strčila mu máma ruku mezi futra, aby ještě nemohl vyjít z bytu. „Nežiješ tu sám. Ale když na tebe tak koukám, tak asi jednou budeš,“ zazoufala si.

U nádražního domku vrtěl za rozpadajícím se plaňkovým plotem ocasem šedý pejsek, kterého Honza už dávno překřtil na Ratlíčka. Pravidelně mu házel kousek buřta nebo salámu. A někdy se stavil i na kus řeči. „Tak co, Ratlíčku?“ drbal ho za ušima skrz plaňky. „Co říkáš na takovouhle vůni?“ strčil rukáv mundůru Ratlíčkovi pod nos. Ten začmuchal, vesele štěknul a pak mu olízal ruku. „No jo, je to tak!“ zaradoval se Honza. „Správně to cítíš, Ratlíčku,“ říkal mu s téměř mateřským citem. Ale pak změnil tón: „Ale já bych se nad tou svou čuchotupostí měl zkusit zamyslet a něco s tím udělat, Ratlíčku, to víš, nežiju na světě sám,“ napodobil mámu. Honzovi se zdálo, že se v hlubokých psích očích na vteřinku šibalsky zalesklo. Pak psisko dvakrát pohladil, hodil mu poslední kus buřtu, takže mu na večer zbyl jen suchý chleba s hořčicí, a otočil se k lesu. „Tak zase příště, kamaráde.“

Slunce už rudlo těsně nad obzorem a Honza směřoval na jejich osadní kemp Černá skála. Začínal do jarního večera, který přinesl kouř. Najednou mu přišlo, že přesně ví, že ho v nose šimrá kouř z bukového dřeva. Velmi silně ho to překvapilo. V kontrastu s jeho dosavadní zděděnou čuchotupostí to bylo něco neuvěřitelného.

„Musíte tam, volové, házet ty bukový větve,“ zavolal nahoru do stráně pod skálu, kde Jarda a Karlos přikládali na oheň. Honza na oheň vzhledem ke své poloze neměl šanci dohlédnout. „Slíbili jsme přece hajnému,“ bručel a škrábal se strání, „že ty buky, i když jsou suchý, jsou v rezervaci a šahat na ně nebudeme!“

Karlos hodil do plamenů další bukovou větev i s dvěma červenými pruhy, původně označující hranici rezervace a řekl Honzovi: „Co hajnej nevidí, to ho nebolí. A jak jsi takhle na dálku poznal, co tam házíme, vole?“ Honza neodpověděl a zase začichal do větru. Ucítil slabý pach dlouho nepraného hubertusu, kožených pohorek, konzervačního oleje na zbraně a taky pach psí feny. Ten mu byl k jemu obrovskému překvapení sympatický. Pachy rychle sílily a rozdělovaly se do dalších identifikovatelných podsložek. Například v dechu hajného ucítil panáka myslivecké přebité větrovým bonbonem.

„Rychle padáme, jde sem hajnej! Cítím i tu jeho fenu.“

„Klídek,“ uchechtl se Jarda, „v lese se nehne ani list.“

„Máš nějaký napnutý nervy,“ přitakal Karlos.

Honza kopnul do ešusu s čajem, takže se oheň se sykotem ztratil, a začal rvát věci do Karlosova bágla.

„Co vyšiluješ?“ obořili se na něj oba naráz. V tu chvíli se dole ozvalo štěknutí a někdo se dral strání nahoru. Chvíli stáli jako opaření a pak rychle brali saky paky a rvali se do úzké průrvy nad skálou, co vedla do lesa nad údolím.

„Hoši, hoši,“ slyšeli od ohniště lamentovat hajného. „Měli jsme s tím dřívím dohodu, ale já to nebyl, kdo ji porušil. Počkejte, až vás tu

příště nachytám!“

„Tys ho fakt dopředu cejtil?“ žasl Karlos.

„No to je bomba, ty máš nos jako pes!“

Honza začichal k rukávu svého mundůru a do chřípí mu vstoupila příjemná nauzená vůně. „Taky mi to tak ode dneška připadá,“ kýval hlavou zamyšleně.

O pár dní později v sobotu ráno šla Hozovi ze všech pachů ve vlaku hlava kolem. A to i přes respirátor, který museli všichni mít na obličeji kvůli nakažlivé chorobě Omega, která teď řádila. Týpek, co se neustále tlačil v nacpaném vlaku mezi lidmi tam a zpátky, smrděl lacinou koženkovou bundou, ale škvírou ze záchodku vycházel intenzivní a překvapivě lákavý pach. Karlosovi z báglu voněly klobásy a chlápek s kytkou vydával intenzivní pach dvou žen. Jeden byl silnější, od té evidentně jel, a druhý slabší, už starší, takže zřejmě jel s kytkou teprve tam. Ale ani jedna žena nebyla podle pachu jeho příbuzná.

Naproti přes uličku voněly atraktivně dvě slečny zhruba v jejich věku. Honza vzápětí prudce zčervenal, protože ta blondatá měla podle drobné odchylky ve své vůni svou pravidelnou citlivější část měsíce. Blondýnka si pohledu mladého trempíka všimla, usmála se a sklopila oči.

„Konečná, vystupovat!“ vyháněl průvodčí cestující z vlaku.

Bloňdatá Marky a tmavovlasá Magda vystoupily z vlaku a hned zamířily na výlet do lesa.

„Viděla jsi ty trempíky?“ zeptala se Marky po cestě Magdy.

„Taky bych někdy jela jako oni,“ zasnila se.

„Tak tu chvíli počkejme... a třeba půjdou taky po modrý a můžeš se s ním seznámit,“ navrhla Magda.

„Jak s ním?“

„No já dobře viděla, jak jste si ve vlaku s tím modrookým vyměňovali pohledy.“

„To není vůbec pravda,“ bránila se dotčeně Marky, ale přitom zrudla.

„Tak je to jasný,“ zkušeně se na ní podívala Magda, a šáhla do žebradla pro malou placatici. „Počkáme tady.“

Než mohla Markéta zaprotестovat, vykřikla Magda zoufale: „Žebadlo je prázdný!“

„Jak prázdný, nechápala Marky.

„Mobil, peněženka a placatice. Jsou pryč!“ rozhazoval rukama Magda. „Zbyla jen svačina a větrovka!“ Magda měla slzy na krajíčku.

„Někdo ti to sebral ve vlaku. Pojď zpátky na nádraží, vlak tam končil, všichni vystoupili a třeba si někdo něčeho všiml,“ navrhla Markéta.

„Tak na tenhle vandr!“ mával pivem u výdejního okénka nádražky Karlos. Honza se mezitím radostně očuchával s Ratlíčkem.

„Nedokážu si to vysvětlit, ale já teď mám čuch jako ty. Nemůžeš za to náhodou?“ Ratlíček mu olíznul ruku, jako že může.

„To je ale pěkná blbost, to není možný,“ zaprotестoval Honza. „Ale to bys neřekl, jak Karlosovi krásně voní týden nepraný ponožky.“ Ratlíček štěkl, jako kdyby řekl, že to ví taky.

„Karlos, Honzo, deme,“ velel Jarda. „Na Černou skálu to je ještě pár kiláků.“

„Třeba dojdeme ty dvě kočky z vlaku?“ zasní se Karlos. „Taky šly po modrý.“

„Ty už jsou bůhví kde,“ spražil ho Jarda.

„Žádný problém, prohlásil Karlos,“ tady Honza je vyčuchá. Vid', vole!“ a koukal na Honzu. V tu chvíli se objevila děvčata zpátky pod rozcestníkem u nádraží. Vypadala dost rozrušeně.

„Kluci, nevšimli jste si něčeho ve vlaku, Magdě někdo z žebradla ukradl doklady a telefon. Já jsem Markéta.“

„Čau kočky,“ já jsem Karlos. „My jsme sice ve vlaku koukali celou dobu jen na vás, ale jinak jsme si ničeho nevšimli. Ale Honza,“ plácl Honzu po zádech, „to bez problému vyčuchá. Má nos jako pes. Takže je to jen otázka času.“

Holky se po sobě podívaly a Magda řekla: „Víš, my teď nemáme na vtípky moc náladu.“

„Von spíš Karlos myslel,“ snažil se zachránit situaci Jarda, „že má tady Honza detektivní sklony a pokusí se to vypátrat.“

Marky se na Honzu usmála. „Tak to bychom byly rády.“

Magda Hozovi podala žebadlo. Plátěné, tmavě modré s chlopní na řemínek.

„Můžu?“

Magda přikývla a Honza sáhl dovnitř. Vyndal větrovku a nenápadně ji očuchal. Voněla po Magdě, ale někde na pozadí jeho nově zvětšené čichové sliznice ho zarazil slaboučký pach koženkové bundy, který už dnes jednou cítil.

„Něco mě napadlo,“ kývl na ostatní Honza a otočil se zpátky k nádražní restauraci. Děvčata se na sebe podívala s nadějí.

Karel Vesecký měl při všech čórkách pech. Vždycky udělal nějakou blbost a díky tomu se na to přišlo. Jak ale čundráci přišli na to, že těm dvěma cácorám vybral ve vlaku tašku, mu bylo záhadou. Kdyby ho viděli, jak jim tam sahá, tak by na něj vyjeli hned. Teď ale přišli na zahrádku před výdejní okénko nádražky a ten modrookej na něj spustil, ať vrátí prachy a mobil. Celá zahrádka na ně čučela. Karel samozřejmě poslal ty zelený cucáky do hajzlu, jenže pak ta blondátá čůza prozvonila ten čórlej mobil a světe div se, on mu začal vrnět v koženkový bundě.

„Alespoň máš dobrý čuch na pěkný a slušný holky,“ pochválila Honzu máma, když přivedl domů představit Markétu. Kdyby ale máma tušila, na co teď má Honza všechno čuch. Markéta mu sice moc hezky voněla, ale Honzův lidský rozum se pořád usilovněji musel prát s jeho psím čichem. V noci čím dál častěji utíkal z domu,

kde ho více než vůně jeho slečny přitahovala všelijaká počůraná nároží od psích slečen a opilců. A taky tam očuchával ještě horší věci, a to ho upřímně děsilo. Dvakrát díky jeho schopnostem utekli s Marky z Černý skály před hajným. Jenže pak zase tajně čekal u Černý skály na hajného hárající jezevčici, která byla asi z tohohle důvodu zřejmě zavřená v hájovně. Vydal se proto už za tmy přímo tam. Přes celou rozlehlou zahradu od hájenky k plotu cítil, jak z pod dveří hájovny vychází jako silný zářivý proud světla lákavý pach jezevčice. Ten přebil všechny ostatní pachy, takže ve chvíli, kdy přešel přes plot do zahrady, ho za rukáv chytil hajnej.

„Můžeš mi říct, co tady děláš, mladej?!“ zařvala fousatá postava v hubertusu. A protože na tuhle otázku si neuměl odpovědět ani Honza sám, nechal si dát dvě facky a vyhodit se ze zahrady. Doma si vlezl pod peřinu k Markétě a děsil se sám sebe.

Ráno se probudil, bylo mu zle a následný test potvrdil nakažlivé onemocnění Omega. S Honzou cloumaly horečky, zdálo se mu, jak se žení s hajného jezevčicí, oddává je Markéta a hajnej stojí za nimi při obřadu v zeleném hubertusu úplně dojatý. Pak se mu spustila strašná rýma a ta všechny pachy světa úplně odclonila.

Když konečně mohl jet zase na Černou skálu, vyhnul se hájovně i jistým vzpomínkám širokým obloukem. Jen Ratlíček ho na nádraží nejprve radostně a potom smutně očuchával.

A pak dostal u ohně od Markéty pusu k narozeninám.

„Všechno nejlepší,“ třásl mu Karlos pravicí.

„Tak co nos? Už je to dobrý?“ zeptal se Jarda, když se připojil ke gratulaci.

„No naštěstí už je všechno v pořádku,“ řekl s úlevou Honza. V tu chvíli se ve svahu pod kempem ozval štěkot a hajného nadávky.

„Proč jsi nás zase neupozornil, vole? Vždyť jsi říkal,“ nadával Karlos, když se všichni rvali úzkou průrvou nad skálu, co vedla do lesa nad údolím, „že už máš frnák v pořádku.“

„Však mám,“ popadal dech v průrvě Honza. „Už zase mám svůj starý čich po tátovi. Vůbec nic necítím,“ usmál se omluvně.

„Ale jednu jedinou věc přece,“ ozvala se Marky a strčila mu svůj vyuzený rukáv pod nos. Honza začuchal a ucítil slabou lahodně uzenou vůni.

Próza Oldpsavci

2. místo – Tomáš Racek – Tom